

Motion

1980/81: 581

av Owe Andréasson och Axel Andersson
om fridlysning av duvhök

Duvhöken, som tillhör rovfågelsläktet äkta hökar, är en brungrå rovfågel något större än en kråka. Honan är kraftigare än hanen, som stundtals kan förväxlas med den mindre sparvhöken. Duvhökens bytesdjur utgörs av medelstora fåglar och en del mindre däggdjur. Duvhöken häckar i äldre, ej för gles skog i hela Sverige, och häckningstiden infaller under tiden mars till augusti.

Under häckningstiden jagar nästan uteslutande den småvuxne hannen, som håller sig till mindre, lätttransportabelt byte. Så snart årets ungar är fullt utvecklade och har börjat jaga på egen hand, vilket sker i slutet av juli eller i augusti, upplöses familjesammanhållningen och all förbindelse avbryts mellan de två makarna, mellan föräldrar och ungar och mellan ungarna inbördes. De gamla hökarna uppehåller sig året runt inom det en gång utvalda reviret. Ungfågeln däremot flyr föräldrareviret och uppsöker något viltrikt område där de kan överleva.

Jakt på duvhök får förekomma inom och intill 200 meter från område för viltuppfödning, hönsgård eller därmed jämförlig anläggning under hela året i den mån det behövs för att hindra skada på anläggningen. Vidare gäller att naturvårdsverket kan ge tillstånd till duvhöksjakt vid utfordringsplatser enligt 19 § jaktstadgan. Detta innebär att duvhöken under häckningstid kan skjutas bort från en kull med ungar, som då riskerar att svälta ihjäl.

När det gäller viltuppfödning, några hönsgårdar finns praktiskt taget inte kvar, så är det till övervägande delen fasanuppfödning som åsyftas.

Fasanen är till skillnad från duvhöken en i Sverige inplanterad art. Fasanen härstammar från Asien. Den har utplanterats i de flesta länder för jaktändamål. I Sverige har den funnits i drygt 100 år. För att fasanen skall överleva de svenska förhållandena krävs att en kontinuerlig utsättning av fasanckyllingen årligen görs i markerna samt att utfordring av fasanerna görs på olika platser. Fasanen har aldrig riktigt anpassat sig här och måste därför ständigt ha hjälp för att överleva och bli ett jaktbyte. Denna hjälp består i att en del mestadels stora gods föder upp fasaner.

Huvudanledningen till detta arbete är bl. a. att någon gång på hösten kunna arrangera en stor jakt där grevar och baroner, prinsar och direktörer deltar. Denna jakt på fasaner som under uppväxttiden och även sedan de har blivit vuxna måste stödutfordras och är nästan tama och flyttar sig knappast om man kommer intill dem borde inte få kallas jakt. Det verkar lite konstigt att man skall kunna, och ha rätt, att skjuta en duvhök som tar

en och annan fasan för att överleva. Dessa fasaner som annars människor skjuter för sitt höga nöjes skull.

Med anledning av det anförda föreslås

att riksdagen hemställer hos regeringen om fridlysning av duvhök.

Stockholm den 21 januari 1981

OWE ANDRÉASSON (s)

AXEL ANDERSSON (s)

